

Griekenland - moord op Clément Méric

Stop fascistisch geweld!

Op 5 juni werd in Parijs de jonge antifascist Clément Méric door neonazi's vermoord. Er waren de afgelopen periode nog meer gevallen van fascistisch geweld. Zo werd op 13 juni een zwangere vrouw met hoofddoek in Argenteuil (nabij Parijs) door extreemrechtse militanten aangevallen waarbij ze op de grond viel en een miskraam kreeg. Op 21 juni werd een Senegalees in Metz aangevallen door skinheads. Op dezelfde dag kwamen vier jonge linkse militanten in Bobigny in het ziekenhuis terecht als gevolg van extreemrechts geweld.

Frankrijk is geen uitzondering in Europa. In Hongarije gaat Jobbik over tot steeds meer fysieke aanvallen. Begin

mei werd de voorzitter van een vereniging die opkomt tegen racisme nog door aanhangers van Jobbik in elkaar geramd. In Griekenland grijpen aanhangers van Gouden Dageraad steeds meer terug naar messen en elektrische matrakken om migranten of linkse activisten aan te vallen. Dat heeft al tot verschillende doden geleid.

Deze voorbeelden geven aan dat extreemrechts de afgelopen periode aan zelfvertrouwen heeft gewonnen. Naast de puur electoralistische extreme rechterzijde ontstonden meer radicale stromingen die zich in het geval van Frankrijk konden versterken doorheen de reactionaire mobilisaties tegen het homohuwelijk. Daar vonden neonazistische groepen een groter gehoor of alleszins voldoende zelfvertrouwen om een

Actie op 8 juni aan de ULB in Brussel uit protest tegen de moord op Clément Méric.
Foto: Kadhém

stap verder te gaan met hun geweld.

VERANTWOORDELIJKHEID VAN GEVESTIGDE PARTIJEN

Extreemrechts in Europa heeft haar groei niet louter aan zichzelf te danken. De gevestigde partijen zijn betrokken in een opbod van besparingen die onze levensstandaard al jarenlang naar beneden trekken. Zij dragen een verpletterende verantwoordelijkheid voor de opmars van extreemrechts. De sociaaldemocratische PASOK en andere gevestigde Griekse partijen hebben wanhoop verspreid onder bredere lagen van de bevolking. Het is op die wanhoop dat een kracht als Gouden Dageraad kan groeien. Alle gevestigde partijen in Europa staan voor een besparingsbeleid en aanvaarden de logica van sociale afbraak die ruimte creëert voor extreemrechts.

In plaats van de voedingsbodem voor extreemrechts in te dijken door een sociaal beleid te voeren aangepast aan de behoeften van de meerderheid van de bevolking, komen de gevestigde partijen niet verder dan een cordon sanitaire (in België) of een 'republikeins front' (in Frankrijk). Het gaat hem daarbij vooral om de stemmen die nodig zijn om de postjes te behouden en het asociale beleid te kunnen verderzetten. Het is overigens bijzonder cynisch dat ook de Franse PS dat doet, terwijl dezelfde partij in 1986 Het FN stimuleerde om de officiële rechterzijde te verzwakken.

HOE EXTREEMRECHTS BESTRIJDEN?

Er is heel wat discussie over de strijd tegen extreemrechts. Sommigen hebben lange tijd het idee verdedigd dat we neofascisten moeten negeren omdat we hen geen aandacht mogen geven. Dat was tot voor kort de positie die de Griekse communistische partij KKE, een strategie die de opkomst van Gouden Dageraad niet heeft kunnen vermijden. Het biedt ook geen antwoord op het fascistisch geweld, men laat slachtoffers van dat geweld aan hun lot over.

Een andere opstelling is om een zo breed mogelijke eenheid te zoeken waarbij de strijd zoveel mogelijk gedepoliteerd wordt, waarbij bijvoorbeeld ook rechtse 'democratische' krachten mee gemobiliseerd worden. In feite betekent een dergelijke antifascistische opstelling dat eenheid wordt gezocht met diegenen die verantwoordelijk zijn voor een beleid waarop extreemrechts groot kan worden.

Het feit dat heel wat linkse krachten – zowel partijen als vakbonden – een verkeerde opstelling aannemen, leidt tot heel wat frustratie en kan ook een zeker ongeduld teweeg brengen. Het is op die basis dat meer individuele acties ingang vinden, met het gevaar dat we afzakken tot confrontaties tussen kleine groepen in plaats van te gaan voor een brede mobilisatie op basis van een duidelijk politiek programma. Individuele acties kunnen schijnbaar directer zijn, maar ze

ondermijnen de geloofwaardigheid van de antifascistische strijd door een imago te creëren van confrontaties tussen rivaliserende bendes. Dat ondermijnt de cruciale uitdaging van de opbouw van een massabeweging.

Voor ons is het essentieel dat de antifascistische beweging een programma aanneemt dat zich niet beperkt tot het aanklagen van extreemrechts. We moeten antwoorden op de sociale oorzaken van de woede en die woede richten tegen de echte verantwoordelijken. Zoals de Franse slogan het stelt: "Het probleem is de bankier, niet de migrant." Op die basis is het mogelijk om bredere lagen te betrekken in de strijd en om een steun op te bouwen die verder gaat dan de kringen van activisten en overtuigden.

Enkel mobilisatie van de werkenden en de jongeren en een sterk antifascistisch verzet zullen het vertrouwen van de gewelddadige neofascistische groepen breken. Hun geweld vindt geen steun onder bredere lagen van de bevolking. Door hun bijeenkomsten en mobilisaties te beantwoorden met veel grotere mobilisaties, kunnen we het hen moeilijk maken om zich te organiseren en om verdere stappen te ondernemen in hun gewelddadige offensief.

Clément (ULB)

Griekenland. Steun de antifascistische comités!

Romeinse groeten, rode vlaggen met zwart kruis, racistische propaganda, straatvechters, geweld tegen migranten, vandalisme tegen linkse partijlokalen, aanvallen op stakingsposten,... De crisis die hard toeslaat in Griekenland heeft ook geleid tot de terugkeer van een kwaad waarvan velen dachten dat het sinds 1945 tot marginaliteit was veroordeeld.

De voedingsbodem waarop dit onmenselijke beest zich kan ontwikkelen, is echter wel aanwezig en erg vruchtbaar. De harde besparingsplannen opgelegd door de trojka (ECB, Europese Commissie en IMF) en de Griekse regering richten sociale rampen aan onder de bevolking. Alle cijfers inzake werkloosheid (60% van de jongeren zit zonder werk!), zelfmoorden, geweld, prostitutie,... scheren nooit geziene toppen. De levensverwachting begint af te nemen. Er zijn zelfs gevallen van ondervoeding op school. Stadsbewoners trekken terug naar het platteland in de hoop dat ze daar wel iets te eten vinden. De Griekse samenleving wordt in de tijd terug geworpen.

De neonazi's van Gouden Dageraad kunnen zich versterken door op het ongenoegen in te spelen. Het probeert het ongenoegen in haat om te zetten. De neofascisten halen uit naar migranten, de linkerkzijde en de besparingen. In het geval van migranten en linkse activisten wordt er dagelijks overgegaan tot geweld. Wat de besparingen betreffen, is de actiebereidheid van extreemrechts veel beperkter. Er was nog geen enkele kapitalistische politicus, bankier of scheepsbouwer die zich zorgen moest maken. In de praktijk steunt en verdedigt Gouden Dageraad de Griekse kapitalisten, maar probeert het

dat aspect te verstoppen onder liefdadigheid voor de armen die voldoende Grieks zijn. Het levert hen een zekere sympathie op onder de steeds groter wordende groep armen.

Maar het verzet organiseert zich, onder meer rond de antifascistische comités in volkswijken. Antifascisten organiseren zich om een programma en methode tegen de neofascisten en het besparingsbeleid te ontwikkelen. Het protest tegen de neonazi's bestaat uiteraard niet uit geweld, maar uit het organiseren van de inwoners in de wijken – zowel Grieken als migranten – om zich te verdedigen tegen het neofascistisch geweld en om de solidariteit te organiseren. Zo worden ruilmarkten gehouden om kledij en voedselproducten uit te wisselen, er wordt voedsel bedeed aan wie dit het meeste nodig heeft,... Door samen te werken aan een antwoord op de sociale miserie kan de solidariteit worden versterkt (in tegenstelling tot liefdadigheid dat de afhankelijkheid vergroot).

Op vlak van programma staat het verzet tegen de besparingen centraal, zowel tegen de gevolgen van het besparingsbeleid als tegen de kapitalistische bron van dit beleid. Daar vinden we overigens ook de redenen waarom mensen vluchten – zowel uit Griekenland als uit andere landen. Er wordt geprobeerd om de miserie te ontvluchten. Alle arbeiders, zowel Grieken als migranten, hebben gelijklopende belangen en moeten samen strijden. De strijd tegen het besparingsbeleid en de dreiging van het fascisme, maken duidelijk dat we het rotte systeem moeten vervangen door een democratisch socialistische samenleving.

Pablo (Brussel)

Stort een bijdrage op
rekeningnummer
BE05 0012-2824-0975
van Blokbuster met
vermelding 'Griekenland'

26 juli - 4 augustus: antifascistisch zomerkamp in Griekenland

Van 26 juli tot 4 augustus is er op het eiland Thassos een antifascistisch zomerkamp van Youth Against Racism in Europe (YRE) en de Griekse campagne Antinazi Zone. Het is de 20de editie van dit zomerkamp.

De 20ste editie van dit kamp komt er op een ogenblik dat er heel wat discussie is over de antifascistische strijd in Griekenland. Maar er wordt ook op de internationale situatie ingegaan. Naast de discussies zijn er ook optredens en is er tijd voor ontspanning.

Dit zomerkamp houdt de prijzen bewust laag - 105 euro vanuit Athene met daarin inbegrepen de reis van Athene naar het kamp, 9 nachten op de camping (wel je eigen tent meebrengen), 10% korting bij cafés en restaurants op het eiland.

Interesse? Aarzel niet te lang en neem nu contact op om je in te schrijven! Contacteer ons via info@blokbuster.be

Denderleeuw: GAS-boetes om Vlaamse karakter af te dwingen

Waar GAS-boetes niet allemaal 'goed' voor zijn. Het is een instrument dat tegen vervelende jongeren kan ingezet worden indien die persé jong willen zijn. Het kan gebruikt worden tegen syndicalisten en al wie een grote mond durft op te zetten waardoor de concurrentiepositie van onze belastingontduikende in vraag wordt gesteld. En nu kan de GAS-boete in Denderleeuw ook ingezet worden om het Vlaams Manifest van de gemeente af te dwingen.

In De Weverland is de GAS-boete een fantastisch en 'all round' – excuseer voor deze Engelstalige uitdrukking – inzetbaar fenomeen. De N-VA-burgemeester van Denderleeuw kondigde aan dat het Vlaamse karakter van de gemeente in de verf wordt gezet waarbij er nieuwe gemeenteborden komen met als opschrift 'Denderleeuw, Vlaamse gemeente'.

Verenigingen en zelfstandigen worden gevraagd om het Nederlands centraal te stellen, onder meer door nieuwe winkels een Nederlandstalige naam te geven. Waar het voor de N-VA op vlak van onze arbeidsomstandigheden en lonen allemaal niet liberaal genoeg kan zijn, zijn er op vlak van taalgebruik geen beperkingen aan de overheidscontrole die

de partij wil. Straks zal de partij nog optreden tegen mensen die te pas en te onpas Latijnse uitspraken doen.

Opvallend hierbij is de verklaring dat wordt nagegaan in welke mate het nieuw-vlaamse beleid kan afgedwongen worden met GAS-boetes. Ook komt er een gemeentelijke dienst om taalklachten op te volgen. Toch wel opvallend: alle gemeenten klagen over een gebrek aan middelen en moeten besparen. Overal dreigt een sociaal bloedbad onder het personeel aangericht te worden en moeten tal van diensten fors inleveren. Maar voor een dienst om de namen van nieuwe winkels te controleren, zijn er wel middelen... Het is een kwestie van politieke keuzes.

Ronse: protest tegen Voorpost-betoging

Op 7 juli wil Voorpost in Ronse betogen om het Vlaamse karakter in de verf te zetten. Deze actie wordt meteen een eerste test voor de nieuwe actie-leider van Voorpost die afgelopen zaterdag werd aangesteld in opvolging van Luc Vermeulen die als 70-jarige stilaan een pensioenleeftijd heeft bereikt. Terwijl Voorpost een boodschap van verdeeldheid zal brengen, is er elders in Ronse een solidariteitsfeest voorzien. We publiceren het persbericht van de organisatoren.

Op de kick-off meeting van TEAM (Tous ensemble, AlleMaal) Ronse kwamen een bende enthousiaste Ronsenaars samen om na te denken over een gepast antwoord op de nakende betoging van Voorpost. De eerder aangekondigde solidariteitsbetoging werd er omgevormd tot een solidariteitsfeest.

Op 7 juli komt Voorpost betogen tegen de faciliteiten en de 'vervreemding' van Ronse. De beweging hoopt op een grote opkomst en zet verschillende bussen in om aanhangers uit heel Vlaanderen te verzamelen.

Verschiedende lokale verenigingen en onafhankelijke bewoners lieten al snel hun ongenoegen blijken en lanceerden een oproep om op vreedzame wijze het warm en solidair karakter van onze stad te verdedigen. De krachten werden gebundeld in een nieuw platform dat de naam TEAM Ronse kreeg. Doel van dit platform: de verbondenheid en de solidariteit tussen alle inwoners van de stad te versterken.

Bij de kick off vergadering van 21 juni werd onder impuls van de politie het plan om op hetzelfde moment maar doorheen andere straten een solidariteitsbetoging te houden opgeborgen. De federale politie gaf immers aan dat hoe nobel de bedoelingen van TEAM Ronse ook moge zijn, de kans op conflict reëel zou zijn. Dit zou enkel het imago van onze

stad schaden en tot een verdere verdeling van Ronsenaars leiden.

Daarom heeft TEAM Ronse beslist om het over een andere boeg te gooien en op 7 juli een groot solidariteitsfeest te organiseren door alle Ronsenaars voor alle Ronsenaars. Wij zijn dan ook verheugd dat de stadsbestuur hieraan haar goedkeuring gegeven heeft.

Van 13u00 tot 17u00 zal iedereen op de site van de Verveerij gratis kunnen genieten van muziekovertredens, sportevenementen, filmvoorstellingen, lekkernijen en nog veel meer. Gezien TEAM Ronse over geen enkel budget beschikt, wordt het geheel georganiseerd op basis van giften en de vrijwilligheid.

De organisatoren zijn er zich van bewust dat zij voor de grote uitdaging staan om op twee weken tijd een sterk programma samen te stellen, maar zijn ervan overtuigd dat met de verenigde krachten van alle Ronsenaars niet onmogelijk is.

Wie meer info wenst kan steeds terecht op de facebookpagina van TEAM Ronse of kan de organisatoren ook een mail sturen via: teamronse@hotmail.com. Suggesties en vrijwillige bijdragen zijn er ook steeds welkom.

Nieuwe actieleider bij Voorpost

De 70-jarige Luc Vermeulen was van bij de oprichting van Voorpost in 1976 actieleider. Hij geeft nu de fakkel door aan de 30-jarige Gentenaar Nick Van Mieghem. Die zie je - voor zijn vermageringskuur - hiernaast op de foto voor een vlag met het logo van het VNV, de partij van de collaboratie met nazi-Duitsland.

(foto: alertmagazine.nl)

VB Berchem keert zich tegen jeugdhuis

Het VB kondigde in het Antwerpse district Berchem aan dat het maatregelen eist tegen het succesvolle lokale jeugdhuis Eglantier. Daar is er sprake van geluidsoverlast. De stad weigert te investeren in betere geluidsisolatie en een rooklokaal, waardoor er effectief af en toe geluidsoverlast kan zijn. De besparingen op de stedelijke jeugdwerking zullen dat niet verbeteren. En dus komt het VB op voor de sluiting van het jeugdhuis... En daarna volgen ongetwijfeld extra maatregelen en GAS-boetes tegen hangjongeren. Een reactie door een jongere die in het jeugdhuis actief is.

Het Vlaams Belang Berchem kent duidelijk haar prioriteiten als het over lokaal beleid gaat. Prioritair is uiteraard niet de besparingslawine die op ons afkomt, maar wel de overlast van het lokale jeugdcentrum. De leden van Vlaams Belang kennen niet alleen hun prioriteiten, meer zelfs, ze hebben onmiddellijk een oplossing voor het probleem: sluit de boel of leg het zodanig aan banden dat zelfs bejaarden het maar een flauwe boel zouden vinden.

Vlaams Belang beweert dat ze opkomt voor de belangen van de omwonenden. Dat is een nobel initiatief zonder meer. Maar ver zullen de buurtbewoners met zo'n bondgenoot niet komen. Tenzij het verspreiden van een leugenachtig persbericht, terwijl de buurtbemiddeling nog volop aan de gang is, deel uitmaakt van een geraffineerd plan om een oplossing te bekomen.

Even twijfelde ik wel of het over 'mijn' Den Eglantier ging en of de Vlaams Belangers deze niet verwarden met die uit Sint-Niklaas. Den Eglantier in Berchem mag immers niet vier keer per week feestjes organiseren. Feesten mag enkel in het weekend. En als het een live optreden is, mag dat maar tot 23u duren. Dat hun "inspanningen" voor deze

toegevingen verantwoordelijk zouden zijn, is niets meer dan een vlaag van grootheidswaanzin. We overleggen al langer met de buurt over de problemen en proberen zoveel mogelijk rekening te houden met de omwonenden.

Maar zoals het Vlaams Belang de overlast zonder enige gêne overdrijft, verdraait ze al even schaamteloos een uitspraak van een lid van het Jeugdcentrum. De stad kan ons wel degelijk sluiten, zoals elk ander jeugdcentrum. (En gezien de besparingen die er aan komen zou het mij niet verbazen dat er de komende jaren een heleboel jeugdcentra uit het straatbeeld zullen verdwijnen). Maar de reden dat ze dat niet doet is omdat Den Eglantier een positieve bijdrage levert jeugd en cultuur in het district.

Nu. Laat het duidelijk zijn: ik wil niet beweren dat er geen problemen zijn. Maar zomaar het jeugdcentrum sluiten of aan banden leggen, is verre van een oplossing. Had het Vlaams Belang echt voor de buurt willen opkomen dan had ze mee de strijd aangegaan voor voldoende middelen om het hele gebouw degelijk te isoleren en een rokerskamer te bouwen.

Den Eglantier is en zal niet het enige jeugdcentrum zijn dat geconfronteerd wordt met deze problemen. De extra middelen die nodig zijn om die op te lossen, worden helaas niet vrij gemaakt. Integendeel, de besparingen die het Antwerpse stadsbestuur heeft afgekondigd, zullen alle Jeugdcentra raken. Dat ze er in Turnhout over nadenken om de Wollewei te verkopen toont aan dat jongeren in andere steden hetzelfde kunnen meemaken. Wie een degelijke jeugd(centrum)werking in zijn buurt wilt met een minimum aan overlast, zal in deze tijden ook de strijd moeten aanbinden met het besparingsbeleid. Het Vlaams Belang toont met dit persbericht aan dat ze zelf alvast geen kracht in deze strijd wil zijn. Maar dat verbaast me dan ook niets.

Dewinter op missie in Syrië

Vroeger stelde het Vlaams Blok in het beruchte 70-puntenprogramma dat het voor buitenlanders verboden is om hier aan politiek te doen. Eenzelfde regel legt de partij zichzelf niet op. Op kosten van de Syrische dictator Assad trekken verschillende extreemrechtse politici naar Syrië. Onder hen ook Filip Dewinter en zijn collega Frank Creyelman van het Vlaams Belang. Ze willen er naar eigen zeggen ‘objectieve informatie’ verzamelen, maar vertellen weinig verrassend wat hun broodheer Assad wil horen.

Het Syrische regime is de afgelopen weken aan een zekere opmars bezig, onder meer dankzij militaire steun door Hezbollah uit Libanon en Sjiietische troepen uit Irak. Met die steun werd de provincie Qusair opnieuw ingenomen. De oorlog in Syrië heeft al geleid tot minstens 80.000 doden en honderdduizenden vluchtelingen. Daarvan trokken een half miljoen vluchtelingen naar Libanon, maar er zijn ook honderdduizenden vluchtelingen in Turkije en andere buurlanden.

Om het imago van het regime wat op te poetsen, werden de afgelopen periode Westerse politici uitgenodigd. Het ziet er niet goed uit voor dat imago als blijkt dat de politici die graag op zo’n uitnodiging ingaan zelf aangebrand zijn. Nick Griffin van de extreemrechtse British Nationalist Party zit momenteel net als Filip Dewinter van het VB in Syrië, ook al ontkent Dewinter dat ze in eenzelfde delegatie zitten.

Waarom zou extreemrechts enige sympathie hebben met een dictatoriaal regime als dat van Assad? Een van de redenen is een wel erg bekrompen versie van vermeend ‘anti-imperialisme’ dat niet verder komt dan de redenering dat de vijand van mijn vijand wel mijn vriend moet zijn. Op die basis kwamen bepaalde extreemrechtse elementen in de fanclub van de Russische dictator Poetin terecht. Die laatste heeft zijn goede banden met Assad nooit onder stoelen of banken gestoken.

Een tweede reden die wordt aangehaald, is het feit dat er onder de strijders tegen Assad ook allerlei fundamentealisten actief zijn. De politieke stroming die graag beroep doet op de erfenis van de Oostfrontstrijders en liefst de onschuld van die nazicollaborateurs uitschreeuwt, heeft vandaag een probleem met het kleine aantal fundamentalistische jongeren dat naar Syrië trekt om te strijden. Met de strijders die begin jaren 1990 naar Kroatië trokken hadden Dewinter en co minder problemen. Meer nog, de VB-top ging zelf zonder verpinken poseren voor een Kroatische tank. Overigens is het bizar dat Assad wordt gesteund op een ogenblik dat die niet aarzelt om met Hezbollah en Iran in zee te gaan. Dewinter, Assad, Hezbollah: één front, één strijd?

Uiteraard ontkent Dewinter dat hij Assad zou steunen. Hij zou enkel naar Syrië trekken om “objectief geïnformeerd” te worden. Ongetwijfeld meent hij dat dit het beste kan door op kosten van het Syrische regime geïnformeerd te worden. Er is nogal wat onduidelijkheid rond het bezoek aan Syrië. De Britse krant The Guardian schreef dat er delegatie van 28 extreemrechtse Europeanen op bezoek is in Syrië, met ook parlementsleden uit België, Rusland en Polen. Maar Dewinter ontkent dat hij samen met Griffin en de BNP naar Syrië zou zijn getrokken. Dat ze er net op hetzelfde ogenblik zijn en ook gelijkaardige plaatsen bezoeken, is puur toeval.

Naar aanleiding van de solidariteitsactie met de Turkse beweging tegen het autoritaire regime van Erdogan stelde Dewinter maandag op Twitter: “Turkse vlag wappert op Antwerpse Groenplaats voor kathedraal... Immigratie-invasie = import v/ problemen v/ elders!” Het protest tegen een autoritair regime ondersteunen, is uiteraard geen optie voor Dewinter. Neen, hij trekt liever naar Syrië om geheel objectief de standpunten van een dictator als Assad te ondersteunen.

Voor alle duidelijkheid: wij verwerpen alle dictatoriale regimes. Hoe meer Syrië wegzakt in een moeras van oorlog en verdeeldheid – een proces dat aangemoedigd wordt door de imperialistische interventies – hoe uitzichtlozer de situatie is voor de meerderheid van de bevolking. Om ook in Syrië tot echte verandering te komen, zal eengemaakt verzet van de arbeidersbeweging en de armen nodig zijn over religieuze en etnische grenzen heen. De beweging in Turkije kan daarbij als voorbeeld dienen. Daar komen honderdduizenden mensen op straat tegen het AKP-regime van Erdogan. Eerder werden dictators in Tunesië en Egypte op basis van massaprotest aan de kant geschoven. Deze bewegingen konden uiteraard niet op steun van Dewinter rekenen. Hij heeft meer sympathie voor dictators.

Soort zoekt soort?

Gepubliceerd op 12 juni

Exorcisme in het parlement

De ‘gebedsgroep’ van Alexandra Colen (inmiddels ex-VB) heeft wel degelijk bestaan. Een jaar geleden hield de groep een duivelsuitdrijving. Niet dat het heeft geholpen: Colen zelf heeft inmiddels haar partij de rug toegekeerd en het VB zelf blijft het in de peilingen niet goed doen. Het ‘nieuws’ van het exorcisme in het parlement kwam uiteraard via de nadrukkelijk loslippige Tanguy Veys in de openbaarheid.

Het was Knack die het nieuws voor een breder publiek bekend maakte. Een jaar geleden tweette VB-Kamerlid Tanguy Veys: “Voor het eerst aanwezig geweest bij een #exorcisme. #Leo XIII. Pius X.” Veys beweerde dat het een katholiek ritueel was met een Latijnse tekst, een kruisbeeld en gewijd water. Het geheel werd in goede banen geleid door priester Jacqmin van de oerconservatieve Pius X genootschap, een groep die pas recent opnieuw tot de katholieke kerk werd toegelaten.

Veys geeft in Knack extra uitleg: “Jacqmin verrichtte een exorcisme. Het was zijn initiatief. Hij had het ‘Rituale Romanum’ mee (een liturgisch boek met gebeden die niet in het gewone brevier staan, nvdr), wijwater, en een eigen kruis dat trouwens een stuk groter is dan het mijne. Hij sprak een Latijnse bezwering uit en sprenkelde wijwater. De plechtigheid nam een kleine tien minuten in beslag.” Zo weten we meteen dat Veys een klein kruis heeft.

Het feit dat Veys – zoals steeds op zoek naar aandacht – bijzonder opgezet bleek met de aandacht die Knack hieraan wou schenken, leverde hem banbliksems op van andere deel-

nemers aan wat ze zelf als ‘een krachtig gebed’ omschreven. Het zou onaangepast zijn om de openbaarheid te zoeken en daarmee de aandacht op middeleeuwse rituelen te vestigen. En ook de contacten tussen Veys en de joodse gemeenschap zijn niet erg populair onder zijn katholieke conservatieve medestanders.

Kort samengevat: de deelnemers van de gebedsgroep in het parlement rollen een jaar later vechtend over straat, niet bereid elkaar de andere wang aan te bieden of te vergeven. De initiatiefneemster van de gebedsgroep is zelf uit het VB verdreven. En het parlement wordt gebruikt voor middeleeuwse religieuze rituelen. Blijkbaar heeft het bidden niet veel geholpen? Of net wel?

Gepubliceerd op 14 juni

Blokbuster vernieuwt...

Bij een update van het besturingssysteem waarop onze site draait, hebben we meteen een reeks vernieuwingen doorgevoerd. De volledige opmaak is aangepakt en in een fris nieuw kleedje gestopt. Dit moet de leesbaarheid en de toegankelijkheid van de site versterken. Bezoek ons via:

<http://www.blokbuster.be>

We hebben meteen ook onze aanwezigheid op facebook aangepakt. Omdat een pagina gemakkelijker te integreren is op een website dan een groep, is er een gloednieuwe Blokbuster-pagina aangeemaakt. Je kan ons daar uiteraard steeds ‘liken’:

<https://www.facebook.com/antifablokbuster>

20 jaar na racistische moord in Londen wordt smerige rol politie duidelijk

Op 22 april 1993 werd Stephen Lawrence in Londen vermoord. Het ging om een racistische moord die leidde tot tal van protestacties en grote betogingen. Het duurde jaren vooraleer de daders werden veroordeeld. De politie liet zich bij het onderzoeken niet op ijver betrappen. Nu werd bekend dat ze wel ijverig waren bij het zoeken naar eventuele belastende zaken over familieleden van de zwarte jongere. En er werd ook een politie-infiltratie opgezet onder antiracisten, meer bepaald in de campagne Youth Against Racism in Europe.

Pas vorig jaar werden twee van de aanvallers veroordeeld. Na een eerste onderzoek werden vijf verdachten opgepakt, maar er volgden geen veroordelingen. In 1998 werd het onderzoek al eens onderzocht en toen stelde een onderzoekscommissie vast dat het oorspronkelijke onderzoek door de politie gebukt ging onder een 'institutioneel racisme'. Na een heropening van het onderzoek werden uiteindelijk twee van de oorspronkelijke verdachten veroordeeld.

De politie faalde dus in het onderzoek naar de daders. Nu blijkt dat het onderzoek ook niet enkel op de daders was gericht, maar ook op de familie van het slachtoffer en op de antiracisten die protesteerden tegen het geweld. Een undercover agent maakte bekend dat hij gevraagd werd om uit te zoeken of er 'vuile was' bij de familie en vrienden van de vermoorde tiener te vinden was. De bekendmaking dat er een onderzoek was naar de omgeving van het slachtoffer

leidde tot een schok in Groot-Brittannië, de regering moest beloven dat er een 'zero tolerantie' komt voor wandaden door de politie.

De vader van Stephen Lawrence stelde dat de politie destijds erop aandrong om een lijst bij te houden van al wie het huis van het gezin bezocht om steun te betuigen. De familie weigerde dat destijds omdat ze niet inzagen hoe een overzicht van namen van anti-racisten het onderzoek naar de daders van een racistische moord zou vooruithelpen. De politie reageerde toen met de stelling dat de familie het onderzoek verhinderde.

Peter Francis, de politieagent die werd gevraagd om de familie van Lawrence te discrediteren, heeft nu besloten om als klokkenluider naar buiten te treden. Hij stelt dat hij ontgoocheld raakte in de politie en echte sympathie had voor de antiracistische campagnes. "Ik zag tal van verschrikkelijke gevallen van politiebrutaliteiten tegen betogers en werd oprecht tegenstander van de politie." Hij stelde ook dat hij onder de indruk was van de moedige opstelling van activisten van Youth Against Racism in Europe (YARE, de campagne waartoe ook Blokbuster behoort) tegenover het politiegeweld.

De regering beloofde een volledig onderzoek naar wat fout is gelopen, maar dat hebben we al zoveel gehoord. Een onderzoek door de politie zou wel eens een nieuwe doofpotoperatie kunnen worden. Peter Francis zelf stelde dat hij over zijn rol wilde getuigen in een gerechtelijk onder-

NIEUWSBRIEF BLOKBUSTER

zoek, maar dat dit verboden werd door zijn oversten. Er zijn rechtszaken bezig over politie-infiltratie in groeperingen die protestacties organiseren, maar dit alles gebeurt met gesloten zittingen zonder enige openbaarheid.

Wij eisen een oprecht onafhankelijk onderzoek door democratisch verkozen vertegenwoordigers van de vakbonden, antiracistische bewegingen en milieuorganisaties die het slachtoffer werden van infiltratie. Zo'n onderzoek moet zich niet beperken tot enkel een zogenaamde rotte appel, maar moet toegang krijgen tot alle informatie, ook over wie de bevelen gaf. Het mag zich ook niet beperken tot het verleden. De 'Special Demonstration Squad' (SDS) – waar Peter Francis deel van uitmaakte – werd in 2008 officieel ontbonden en vervangen door de 'national public order intelligence unit', een eenheid die nog steeds dezelfde rol speelt. Ongetwijfeld zijn er nieuwe infiltranten van de politie in antiracistische campagnes en linkse organisaties in een poging om het protest te breken. Ze zullen daar evenmin als Peter Francis in slagen.

De rol van de politie in het onderzoek naar de moord op Stephen Lawrence is geen eenmalige misstap. De afgelopen maand waren er tal van verhalen over repressie en staats-toezicht op alles en iedereen. Zo was er Edward Snowden die bekend maakte dat de Amerikaanse veiligheidsdiensten samenwerkten met grote bedrijven als Google, Apple en Facebook om een massaal toezicht te organiseren. Vervolgens raakte bekend dat de Britse geheime diensten heel wat informatie bekwamen door het aftappen van kabels. En nu zijn er de onthullingen van de voormalige undercover agent Peter Francis. Die infiltreerde in de jaren 1990 in YRE, de antifascistische campagne die werd geleid door Militant (nu de Socialist Party).

Francis was actief in SDS, een politie-eenheid opgezet als reactie op de studentenradicalisering van 1968. Het doel van de eenheid was om zogenaamd 'extremistische' groeperingen te infiltreren. Het ging in hoofdzaak om linkse groepen. De eenheid werd door de politietop niet bepaald als een rotte appel gezien. Peter Francis beschrijft hoe hij een fles whisky kreeg van de toenmalige politiechef Sir Paul Condon, hij kreeg de fles als bedanking voor zijn rol bij het infiltreren van YRE. Condon ontkent vandaag dat hij van die infiltratie op de hoogte was... Ook stelde Francis dat hij een aanvaring met de geheime diensten MI5 had omdat een van hun spionnen in Militant volgens Francis totaal incompetent was en alle operaties in gevaar bracht.

Nu wordt duidelijk dat de overheid niets kon halen uit de infiltratie bij YRE of Militant. Het enige resultaat van de infiltraties is blijkbaar dat de ogen van Peter Francis over de realiteit van politiegeweld zijn open gegaan. YRE en Militant waren open democratische organisaties die hun activiteiten niet verborgen hielden, net zomin als de Socialist Party dat vandaag doet. De politie kon onze activiteiten vol-

gen via pamfletten of onze openbare meetings.

Langs de andere kant slaagden de infiltranten zoals Peter Francis er niet in om de beweging tegen racisme op een zijspoor te zetten. Francis ondernam minstens een poging om als provocateur op te treden. Zo moedigde hij activisten aan om individuele acties tegen het extreemrechtse BNP te ondernemen in plaats van georganiseerde en democratische massale acties zoals door YRE werden voorgesteld. De pogingen om geweld uit te lokken, waren bedoeld om te mislukken.

Bovendien zorgde het massale protest dat mee werd geleid door YRE ervoor dat het kantoor van de BNP in Londen de deuren moest sluiten. Daarnaast lag YRE mee aan de basis van massaprotest doorheen Europa, zo was er op 24 oktober 1992 een Europese betoging tegen racisme met 50.000 deelnemers in Brussel. De omvang van de antiracisembeweging zorgde ervoor dat de BNP jarenlang gemarginaliseerd werd. De partij kwam pas onder een Labour-bewind terug nadat de skinheads waren ingeruild voor maatpakken.

De beslissing om YRE te infiltreren leidt tot belangrijke vragen. In wiens belang treden de politie en andere krachten van de staat op? De politie zou neutraal zijn en het algemene belang dienen. Maar als de bevolking iets over de

werking van de politie te zeggen zou hebben, dan zou een meerderheid ongetwijfeld tegen de lastercampagne tegen de familie van Lawrence of tegen de infiltratie van YRE zijn. Ongetwijfeld zou een meerderheid voorgesteld hebben om de middelen in te zetten in het vinden en veroordelen van de moordenaars van Stephen Lawrence.

De politie speelt een dubbele rol. Als een gewone werker de het slachtoffer is van een misdaad, gaat hij/zij naar de politie. De vader van Stephen Lawrence stelde dat hij de politie niet vertrouwde wegens het ingebakken racisme, maar dat hij en zijn gezin nu eenmaal op de politie moesten rekenen om de moord op hun zoon te onderzoeken. Er was immers geen andere mogelijkheid.

Maar de politie is een onderdeel van een staatsmachine die uiteindelijk tot doel heeft om de belangen van de kapitalisten te dienen. We leven in een samenleving waarin een klein aantal grote bedrijven de volledige economie domineert. De staat speelt een cruciale rol in het verdedigen van de heerschappij van deze kleine elite. Dat gebeurt via de politie maar ook met andere instanties van de staat.

Vandaag kent het kapitalistisch systeem een diepgaande crisis. De kloof tussen arm en rijk is nog nooit zo groot geweest. Terwijl een handvol miljardairs steeds rijker wordt, kan een groeiende groep van de bevolking niet meer mee. Dat leidt steeds meer tot protest, kijk maar naar het massaprotest in Turkije of Brazilië. De staat mag zoveel infiltranten inzetten als ze wil, het protest zal hierdoor niet stoppen. Het is immers de ervaring van werkenden en jongeren met het huidige beleid die aanzet tot protest en verzet. De woede tegenover het kapitalisme of tegen de gevolgen van het kapitalisme leidt vandaag tot massaprotest. Maar uiteindelijk zal dit de steun voor een socialistische omvorming van de samenleving versterken.

Om op zo'n bewegingen voorbereid te zijn, wordt de repressie opgevoerd. In feite worden voorbereidingen getroffen om een politiestaat achter de schermen te kunnen opzetten. Maar dit betekent niet dat de staat daarin zal slagen. Ook de mogelijkheden van repressie zijn afhankelijk van de krachtsverhoudingen in de samenleving. Grote vakbondsbetogingen worden vandaag grotendeels gerust gelaten omdat de autoriteiten weten dat er een brede steun voor deze acties is en dat repressie hierbij vooral zou leiden tot een escalatie van het protest tegen de besparingen.

Het ongenoegen zit zo diep dat ook gewone agenten erdoor aangetast zijn. Onder Thatcher werd vooral niet bespaard op de politie, maar vandaag gebeurt dat wel. Een meerderheid van de Britse Politiefederatie stemde voor het invoeren van een stakingsrecht. Socialistena moeten dergelijke verdeeldheid op klassenbasis aanmoedigen. Het zal

de arbeidersbeweging versterken in de strijdbewegingen die voor ons liggen. Wij verdedigen een programma van democratische controle op de politie met eisen als:

- * Voor een echt onafhankelijk onderzoek naar het 'infiltratieschandaal'. Een onderzoek door democratisch verkozen vertegenwoordigers van de vakbonden en de antiracisme- en milieubewegingen die het slachtoffer werden van infiltratie
- * Afschaffing van de eenheden die tot dergelijke infiltraties overgaan. Afschaffing van de geheime diensten en vernietiging van de politieke fiches en computer bestanden die niets met strafrechtelijke onderzoeken te maken hebben
- * Afschaffing van alle wetten die de burgerlijke vrijheden beperken, waaronder ook antivakbondswetten. De politie moet verantwoording afleggen aan lokale comités van verkozen vertegenwoordigers van de vakbonden, lokale gemeenschapsgroepen en de lokale autoriteiten
- * Voor het recht van agenten om een onafhankelijke democratische vakbond te vormen met erkenning van het stakingsrecht

Dergelijke eisen zijn ook belangrijk in de strijd tegen het besparingsbeleid. Het betekent echter niet dat het mogelijk zou zijn om de staat geleidelijk te democratiseren zodat het een neutraal instrument van de volledige samenleving kan worden. Daartoe is een beslissende breuk met het kapitalisme noodzakelijk en de ontwikkeling van een democratisch socialistisch productieplan afgestemd op de behoeften van de meerderheid van de bevolking. Dat zou de basis vormen om iedereen degelijke huisvesting, werk, een goed pensioen, gratis onderwijs,... aan te bieden. Uiteindelijk is het de angst van de kapitalisten voor de ideeën van het socialisme die leidt tot politie-infiltratie bij de linkerzijde. Hun angst is overigens volledig terecht.

Komt het Vlaams Belang wat op haar neoliberalisme terug?

De afgelopen jaren profileerde het Vlaams Belang zich steeds meer als een uitgesproken neoliberale partij die de mond vol had van lastenverlagingen en afbouw van elementen van de sociale zekerheid zoals werkloosheidsuitkeringen. Nu de neoliberale zeepbel waar de partij zelf in geloofde steeds meer barsten vertoont, zoekt extreemrechts een nieuwe positionering. Onder een dun laagje retorische lak van halve sociale retoriek blijft evenwel hetzelfde neoliberale fundament.

Het Vlaams Belang moet uiteraard de crisis erkennen en kan er niet omheen dat de neoliberale zeepbellen uit het verleden gebarsten zijn. Een verklaring hiervoor wordt niet geboden en een oplossing al evenmin. Voor het VB volstaat het om te zeggen dat het niet de schuld van de Vlaming is. Na jaren van besparingsbeleid zijn de tekorten in ons land op alle vlakken toegenomen. Ook op dat vlak is het credo van het Belang eenvoudig: niet de schuld van de Vlamingen.

In een context van een kapitalisme waarin de wereldwijde banden sterker zijn geworden, denkt het Vlaams Belang dat 'volksverbonden' Vlaams kapitalisme een baken van voorspoed kan worden. Het zou volstaan om (bijna) alle migranten en Walen aan de kant te schuiven om de Vlaamse 'volks-gemeenschap' tot nooit geziene welvarendheid te brengen.

De congresstekst met het nieuwe sociaal-economische programma van de zelfverklaarde 'sociale volkspartij' combineert een kritiek op enkele reële tekorten (betaalbare huisvesting, gezondheidszorg, onderwijs, zorg voor mensen met een beperking,...) met voorstellen voor een bijzonder hard asociaal beleid waarin het patronaat vrijspel krijgt. Om de tekorten aan te pakken, komt het VB bovendien niet verder dan het voorstel om de tekorten bij de ene behoefte op te vullen door het af te nemen van de andere behoefte. Daarbij worden niet alleen migranten en Franstaligen geviséerd,

ook bijvoorbeeld de 'eigen' werklozen zouden onder vuur liggen.

Het centrale uitgangspunt van het VB is een "gecorrigeerde vrijemarkteconomie" met een "zorgzame overheid en een degelijk sociaal vangnet in het perspectief van een volkse solidariteit en de Vlaamse natievorming". Hoe extreemrechts denkt de vrijemarkteconomie te kunnen 'corrigeren', is niet duidelijk. Met zowat alle concrete voorstellen wordt de almacht van de kapitalisten nog vergroot. Zij kunnen rekenen op extra lastenverlagingen zodat ze meer winsten kunnen boeken om de aandeelhouders in de watten te leggen. Ze kunnen rekenen op extra flexibiliteit vanwege de werkenden die ook langer moeten werken en goedkoper kunnen afgedankt worden.

De partij beweert niet tegen de vakbonden te zijn, maar plaatst zich wel regelrecht tegen zowat alle syndicale eisen. Eisen voor degelijke loon- en arbeidsomstandigheden worden gemakshalve afgedaan als "staatssocialisme", waarbij even gemakshalve wordt gesuggereerd dat de PS de syndicale eisen zou steunen. Hoe dat kan gerijmd worden met het neoliberale besparingsbeleid van de afgelopen jaren, wordt uiteraard niet duidelijk gemaakt.

Voor het Vlaams Belang hebben "werkgevers en werknemers veel meer gemeenschappelijke dan tegengestelde be-

langen”. Er wordt een opsomming gemaakt van de spelers op het sociaal-economisch veld die voor het VB belangrijk zijn: “aandeelhouders, medewerkers, klanten, de gemeenschap en het milieu”. Het is geen toeval dat de partij de aandeelhouders eerst plaatst. Als bovendien de tegenstelling tussen arbeid en kapitaal wordt ontkend, is dit vooral om de heerschappij van het kapitaal te versterken.

Wat is het belangrijkste probleem van de economie vandaag? De overproductie die eigen is aan het kapitalisme en leidt tot crisis? De inhuligheid van de bankiers en grote aandeelhouders die hun miljarden laten emigreren naar belastingparadijzen? Neen, voor het Vlaams Belang is migratie enkel een probleem als het om mensen met een kleurtje gaat (althoewel Oost-Europeanen stilaan ook onder vuur komen te liggen). De fenomenale transfer van de gemeenschapsmiddelen naar de private kassen van bankiers en multinationals? Neen, voor het Vlaams Belang is er maar één transfer: van Vlaanderen naar Wallonië. Wat is dan wel het centrale economische probleem? Het “allerbelangrijkste probleem waarmee de bedrijven kampen zijn de hoge lasten op arbeid”. De loonkost is te hoog en dat leidt tot een “loodzware concurrentiële handicap.” Conclusie: onze lonen zijn het probleem.

De indexatie van de lonen mag blijven voor het VB, maar dan enkel van de nettolonen. De bijdragen aan de sociale zekerheid en de gemeenschap moeten drastisch naar beneden. Hoe de partij vervolgens denkt de wachtlijsten en tekorten in de sociale sector weg te werken, wordt uiteraard niet duidelijk gemaakt. Het algemene foefje dat de transfers van middelen naar Walen moet volstaan voor de achterban. En als dat niet volstaat, wordt er nog een opmerking over migranten aan toegevoegd.

De rol van de vakbonden wil het VB liefst beperken tot het opleggen van sociale vrede. Lees: ze mogen bestaan zolang ze geen actie ondernemen en constructief meewerken met het pluimen van de werknemers. Het soort vakbond waar Karel Van Eetvelt van UNIZO meteen lid van zou worden. Het patronale offensief op onze levensstandaard wordt ontkend. Als het sociaal overleg vastzit, komt dit volgens het Vlaams Belang veelal door “de unitaire Belgische structuur” waarbij de vakbondsleiding rekening moet houden “met zowel de Vlaamse als de Waalse achterban”.

In plaats van sociale zekerheid te versterken en voor meer

jobs te zorgen, pleit het Vlaams Belang ervoor om de tekorten anders te verdelen. Leden van “onze volksgemeenschap” krijgen voorrang bij het recht op “sociale bijstand”. Liefdadigheid voor het eigen volk eerst dus. Om het niet over de invulling van die liefdadigheid te moeten hebben, wordt het traditionele scheldkanon boven gehaald om eens te meer op migranten en Franstaligen te schieten. “De

door francofoon België aangestuurde OCMW-immigratie heeft een onderklasse opgeleverd van levenslange steuntrekkers, die zelfs niet de intentie hebben om iets bij te dragen aan ons systeem. Sociaal-economisch is dit niet houdbaar. Wij zijn allereerst verplicht tot solidariteit met de eigen gemeenschap.” De verantwoordelijkheid voor armoede en sociale problemen ligt dus niet bij het huidige systeem, maar bij de Franstaligen en de migranten.

Een tekort aan sociale woningen? Het Vlaams Belang zou niet meer sociale woningen creëren, maar het aandeel van migranten beperken tot 10%. De toegangsvoorwaarden tot sociale huisvesting zou de partij anders maken naargelang de afkomst van de aanvrager (‘vreemdelingen’ zouden 7 van de afgelopen 8 jaar in ons land moeten verbleven hebben en daarvan 3 jaar gewerkt hebben).

Er wordt gesteld dat de sociale zekerheid niet mag geprivatiseerd worden, maar tegelijk pleit het Vlaams Belang ervoor dat de sociale zekerheid wordt opgesplitst langs communautaire lijnen en tussen arbeidsgebonden en niet-arbeidsgebonden sectoren. Bovendien wordt sterk gepleit voor een grotere rol van het gezin in het aanbieden van zorg. Uiteraard is daar niets op tegen – ook al zal een aalmoes vermomd als ‘opvoedersloon’ weinigen overtuigen – maar het komt wel degelijk in de plaats van collectieve vormen van zorgverlening. Het opvoedersloon zou volgens het VB gefinancierd worden door een verschuiving bij andere uitkeringen: werkloosheidsvergoedingen, tijdskredietstelsels en een afname van de fiscale aftrek voor kinderopvang. De verantwoordelijkheid voor alle sociale risico’s wordt geïndividualiseerd, een centraal uitgangspunt van alle neoliberalen.

Socialisten daarentegen pleiten voor een sterke uitbreiding van collectieve spreiding van de risico’s en degelijke publieke zorg. Dat is ook het uitgangspunt waarop de sociale zekerheid werd opgebouwd: we staan allemaal een deel van ons indirect loon af aan een gemeenschappelijke kas waarmee

sociale risico's als werkloosheid, gezondheidsproblemen, pensioen,... worden betaald. Laat er geen onduidelijkheid over bestaan: de bijdragen aan de kas van de sociale zekerheid zijn indirect loon van ons. De term 'patronale lasten' is doelbewust verkeerd gekozen om te verbergen dat het om solidariteit langs onze kant gaat.

De 'sociale volkspartij' Vlaams Belang heeft ook enkele voorstellen voor de positie van werkenden en hun gezinnen in ons land. De partij doet een voorstel inzake eenheidsstatuut dat inzake opzegvergoeding een achteruitgang voor bedienden inhoudt. De werkloosheidsuitkering zou niet "lineair" en "brutaal" beperkt worden, maar in de praktijk wel met een "rigoureuze rechten-plichtenbenadering" (wat ons even aan 'voor wat, hoort wat' van Patrick Janssens deed denken...). Werkenden zouden flexibeler moeten zijn (met het optrekken van het aantal overuren dat jaarlijks mag gepresteerd worden, soepelere interim-arbeid, minder lasten op ploegenarbeid,...) en dat uiteraard met het traditionele argument dat "flexibilisering op de werkvloer een vlotter sociaal leven mogelijk maakt". Veel ploegarbeiders zitten er duidelijk niet onder de opstellers van het VB-programma... En als uitsmijter moeten we uiteraard ook langer werken: "het komt er op aan om niet de wettelijke maar wel de feitelijke duur van de arbeidsloopbaan op te trekken". En er kan voor het VB nog een extra cadeau voor het patronaat af: voor werknemers die na 65 blijven werken, zou er een volledige vrijstelling van lasten komen.

Volledigheidshalve kunnen we opmerken dat er ook positieve voorstellen in het VB-programma staan. Het voorstel om de BTW op energie, gas, stookolie en elektriciteit naar 6% te verlagen, is een weinig verregaande eis om de haaien van de energiemultinationals aan banden te leggen (daarvoor

pleiten wij voor de nationalisatie van de volledige energiesector), maar het zou een positieve maatregel zijn indien al minstens de BTW zou verlagen.

Het hernieuwde programma van het Vlaams Belang is minder dan voorheen een weerspiegeling van de neoliberale illusies die voorheen heersten maar een pijnlijke landing kenden in de crisis die sinds 2007 wereldwijd toeslaat. Toch komt het VB ook nu niet verder dan dezelfde neoliberale dogma's aangevuld met een illusionaire 'volksgemeenschap' die op kapitalistische basis tot welvarendheid zou leiden in het Vlaamse eilandje van voorspoed te midden een zee van crisis. Het VB heeft niet begrepen wat de oorzaken van de crisis zijn en kan er dus ook niet op antwoorden.

Wat overblijft, zijn dezelfde oude clichés en slogans die dezelfde kopstukken inmiddels ruim 20 jaar brengen. "Genoeg gemolken, geef ons geld terug", is de slogan van de 1 miljoen euro kostende nieuwe VB-campagne. Inderdaad Gerolf en Filip, jullie (via gemeenschapsmiddelen) door ons betaalde plaatje is grijs gedraaid, jullie hebben genoeg gemolken. Om tot een 'zuinige overheid' te komen, kunnen jullie beter ons geld terug geven.

In een periode van crisis en tekorten kan er ruimte zijn voor een partij als het Vlaams Belang en zelfs voor hardere varianten (denk maar aan het Griekse Gouden Dageraad). Maar tegelijk is het duidelijk dat niet de migranten, maar de bankiers en multinationals verantwoordelijk zijn voor de crisis. Het organiseren van het verzet tegen de gevolgen van de crisis en het aangaan van de strijd tegen de verantwoordelijken ervoor – los van welke 'volksgemeenschap' ze deel uitmaken – biedt een weg vooruit aan.

Gepubliceerd op 3 juni

Bestel uw zomerlectuur via Blokbuster

Het boek 'Fascisme: wat het is en hoe het te bestrijden' door Leon Trotsky biedt een vlijmscherpe analyse van de opkomst van het fascisme in Duitsland in de jaren 1930, maar ook van de strijd om die rampspoed te vermijden. Het boek bevat tal van interessante lessen voor vandaag.

Marxisme.be publiceerde dit boek eerder dit jaar. Het staat volledig online maar wie een boek toch liever op papier leest, kan het bij ons bestellen. Het boek kost 15 euro + 3 euro verzendingskosten.